

СТИВЪН КИНГ

СМЪРТ

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

В „Косата на Харолд Ру“ — вероятно най-добрия публикуван някога роман за професията на писателя — Томас Уилямс предлага удивителна метафора, може би дори притча за това как се ражда разказът. Той си представя равнина в мрака, сред която гори малък огън. От тъмнината един подир друг изникват хора и идват да се стоплят. Всеки носи по малко дърва и накрая малкият огън се превръща в клада, около която са се струпали героите — техните лица са ярко осветени и красиви, всеки по свой си начин.

Една нощ, докато се унасях в сън, видях малко огънче — всъщност това бе газена лампа, — на чиято светлина един човек се опитваше да чете вестник. Дойдоха други хора с лампи и хвърлиха още светлина върху мрачния пейзаж, който се оказа част от територията на Дакота.

Често имам подобни видения, макар че не ми е приятно да си го призная. Невинаги разказвам историите, които вървят с тях; понякога огънят просто угасва. Тази обаче трябваше да бъде разказана, защото знаех какви думи ще използвам — стилът ми ще е сух, лаконичен, съвсем различен от обичайния. Нямах представа в каква посока ще поеме историята, но бях убеден, че думите ще ме отведат до края. Така и стана.

Джим Тръсдейл имаше къща в западния край на занемарения селскостопански имот на баща си и тъкмо там шериф Баркли и неколцината му заместници го откриха да седи пред изстиналата печка, облечен в мръсно палто и четящ стар брой на „Блек Хилс

Пайъниър“ на светлината на газена лампа. Поне се взираше във вестника, ако не друго.

Шериф Баркли бе запречил входа с едрата си фигура. Държеше фенер.

— Излизай оттам, Джим, и не забравяй да си вдигнеш ръцете! Не съм си извадил пистолета и не смятам да го вадя.

Тръсдейл излезе с вдигнати ръце. Не бе оставил вестника. Спря и впери в шерифа студените си сиви очи. Шерифът отвърна на погледа му. Същото сториха и другите — четирима на коне и двама седящи на капрата на стара каруца, на чиято странична дъска с избелели жълти букви бе написано: „Погребален дом «Хайнс»“.

— Направи ми впечатление, че не попита защо сме дошли — каза шериф Баркли.

— Защо сте дошли, шерифе?

— Къде ти е шапката, Джим?

Тръсдейл докосна главата си със свободната ръка, сякаш за да провери дали шапката му е на мястото си. Не беше.

— Някъде вътре, а? — попита шерифът. Набралият сила студен вятър развя гривите на конете и накара тревите да се разлюлеят във вълна, понасяща се в южна посока.

— Не — отвърна Тръсдейл. — Мисля, че не.

— Тогава къде е?

— Сигурно съм я загубил.

— Трябва да се качиш в каруцата — заяви шерифът.

— Не желая да се качвам на катафалка — възрази Тръсдейл. — Това е лош късмет.

— Ти си затънал в лош късмет — изръмжа един от мъжете. — До ушите. Скачай вътре!

Тръсдейл изпълни заповедта. Поредният порив на вятъра го накара да вдигне яката на палтото си.

Седящите на капрата мъже слязоха и застанаха от двете страни на каруцата. Единият извади пистолет, другият не си направи този труд. Тръсдейл ги познаваше само по физиономия. Бяха от града. Шерифът и другите четирима влязоха в хижата му. Единият бе Хайнс — собственикът на погребалния дом. Тършуваха вътре известно време. Дори отвориха вратичката на печката, която не гореше, въпреки че вечерта бе студена, и разровиха пепелта.

— Няма шапка — каза шериф Баркли на излизане, — а е невъзможно да сме я пропуснали, защото е доста голяма. Нещо да кажеш по въпроса?

— Много жалко, че съм я загубил. Баща ми ми я подари, когато все още бе наред с главата.

— Къде е?

— Казах ти, сигурно съм я загубил. Или някой я е откраднал. Това също е възможно. Вижте какво, смятах да си легна рано.

— Ще отложиш лягането. Бил си в града този следобед, нали?

— Със сигурност е бил — каза един от мъжете и се метна на коня си. — Видях го с очите си. Носеше онази шапка.

— Млъквай, Дейв — измърмори Баркли. — Бил ли си в града, Джим?

— Да, сър, бях.

— В „Зар хвърли и спечели“?

— Точно. Пих две питиета там, после се прибрах вкъщи. Сигурно в „Зар хвърли и спечели“ съм си загубил шапката.

— Това ли твоята версия?

Тръсдейл вдигна глава към черното ноемврийско небе.

— Нямам друга.

— Погледни ме, синко!

Тръсдейл го погледна.

— Това ли е версията ти?

— Казах ти, нямам друга — отвърна решително Тръсдейл.

Шериф Баркли въздъхна.

— Добре, да тръгваме към града.

— Защо?

— Защото си арестуван.

— Няма капчица мозък в главата си — отбеляза един от мъжете. — В сравнение с него баща му е направо гений.

Потеглиха към града, който се намираше на четири мили от хижата. Тръсдейл седеше отзад в катафалката с вдигната яка на палтото. Без да се извърща, кочияшът попита:

— Изнасили ли я, след като й открадна долара, куче мръсно?

— Не знам за какво говориш — отвърна Тръсдейл.

До края на пътуването никой, освен вятърът, не наруши мълчанието. Хората се бяха струпали на улицата. Първоначално не

обелваха дума. После една старица с кафяв шал притича куцукайки до катафалката и заплю Тръсдейл. Всъщност не уцели, но въпреки това бе наградена с аплодисменти.

Когато спряха пред затвора, шериф Баркли помогна на Тръсдейл да слезе от каруцата. Вятърът бръснеше и носеше миризма на сняг. Топки от изсъхнали бурени се търкаляха по главната улица, стигаха до оградата на водната кула, закачаха се на нея и оставаха да тракат там.

— Обесете този убиец на деца! — изкрещя един човек, а друг запрати камък. Камъкът профуча над дясното рамо на Тръсдейл и изтрополи върху застлания с дъски тротоар.

Шериф Баркли се извърна, вдигна фенера си и огледа насъбралата се тълпа.

— Не правете така! — каза той. — Стига глупости! Всичко е под контрол.

Шерифът преведе Тръсдейл през канцеларията си, стиснал ръката му малко над лакътя, и го вкара в затворническото крило. Килиите бяха две. Набута Тръсдейл в тази отляво. Там имаше нар, стол и кофа за изпражнения. Тръсдейл понечи да седне на стола, но Баркли възрази:

— Не, искам да стоиш прав.

Шерифът се огледа и видя, че помощниците му са се струпали пред вратата.

— Махайте се оттам! — настоя той.

— Отис — подхвана мъжът на име Дейв, — ами ако те нападне?

— Тогава ще го укротя. Благодаря, че изпълнихте дълга си, но вече е време да се омитате.

Когато си тръгнаха, той каза:

— Свали си палтото и ми го дай!

След като го свали, Тръсдейл веднага се разтрепери. Отдолу бе само по риза и кадифен панталон, който беше толкова прокъсан, че едното му коляно се виждаше. Шериф Баркли прерови джобовете на палтото и откри в тях щипка тютюн, увита в лист от каталог на „Сиърс“, и стар лотариен билет, обещаващ печалба в песо. Имаше и едно черно топче.

— Това е моето щастливо топче — обясни Тръсдейл. — От дете го имам.

— Обърни джобовете на панталона си!

Тръсдейл ги обърна. Вътре имаше монета от един цент, три монети от пет цента и сгъната изрезка от вестник, отнасяща се до сребърната треска в Невада — изглеждаше стара поне колкото мексиканския лотариен билет.

— Събуй си ботушите!

Тръсдейл се подчини. Баркли взе ботушите и ги опипа отвътре. На едната подметка имаше дупка с размерите на десетцентовата монета.

— А сега чорапите.

Баркли ги обърна наопаки, след което ги захвърли.

— Свали си панталоните!

— Не искам.

— Аз също не горя от желание да видя какво има отдолу, но все пак ги свали!

Тръсдейл си свали панталоните. Не носеше долно бельо.

— Обърни се и си разтвори бузите!

Тръсдейл се обърна, сграбчи задника си и раздели двете му полукълба. Шериф Баркли се намръщи, после въздъхна и бръкна с показалец в ануса на Тръсдейл. Арестантът изпъшка. Баркли извади пръста си, отново се намръщи, чувайки противното пльокане, и се избърса в ризата на Тръсдейл.

— Къде е, Джим?

— Моята си шапка?

— Да не мислиш, че търсех шапка в задника ти? И в пепелта на печката ти? Хитрееш ми, а?

Тръсдейл вдигна панталоните си и ги закопча. Стоеше бос в килията и трепереше. Допреди малко четеше вестник в дома си и се канеше да запали печката, а сега му се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност.

— Шапката ти е в канцеларията ми.

— Тогава що питаше за нея?

— За да видя какво ще кажеш. Пет пари не давам за тъпата ти шапка. Искам да знам къде си скрил сребърния долар на момичето. Не е в къщата ти, нито в джобовете ти, нито в задника ти. Да не те е загризала съвестта и да си изхвърлил монетата?

— Хабер си нямам за какво говориш. Ще си ми дадеш ли шапката?

— Не, защото е вещественно доказателство. Джим Тръсдейл, арестуван си за убийството на Ребека Клайн. Ще кажеш ли нещо по въпроса?

— Да, сър. Не познавам никаква Ребека Клайн.

Шерифът излезе от килията, затвори вратата, взе ключа, закачен на гвоздей на стената, и го превъртя в ключалката, която изскърца. В килията затваряха предимно пияници, затова рядко я заключваха. Баркли погледна арестанта:

— Жал ми е за теб, Джим. Като идеш в ада, тамошните мъки ще са малко за човек, сторил подобно нещо.

— Какво нещо?

Шерифът си тръгна, без да отговори.

Тръсдейл остана в килията една седмица, носеха му храна от „Кухнята на мама“, спеше на нара, сереше и пикаеше в кофата, която изнасяха веднъж на всеки два дена. Баща му не дойде да го види, защото още на осемдесет започна да си губи разума, а сега, вече прехвърлил деветдесетте, беше съвсем вдетинен и за него се грижеха две индианки — едната от племето сиукси, другата — от лакота. Понякога те седяха на верандата на някогашното помещение за ратаите и пееха църковни химни. Брат му търсеше сребро някъде в Невада.

От време на време на алеята пред килията се появяваха деца, които припяваха:

— *Палачо, палачо, бързо на бесилото го окачай.*

Идваха и мъже, заплашващи да му отрежат топките. Веднъж дойде майката на Ребека Клайн и заяви, че би го обесила собственоръчно, стига да ѝ позволят.

— Как можа да убиеш малката ми! Тъкмо на рождения ѝ ден! — изръмжа през зарешетеното прозорче. — Беше само на десет.

Тръсдейл се качи на нара, за да вижда преbledнялото ѝ, извърнато нагоре лице:

— Госпожо, не съм убил аз детето ви, никой не съм убил, тъй да знаете.

— Гаден лъжец! — просъска тя и си тръгна.

Почти целият град се стече на погребението на момиченцето. Индианките също отидоха. Отидоха дори и двете проститутки, които упражняваха занаята си в „Зар хвърли и спечели“. Тръсдейл слушаше погребалното пеене, докато клечеше на кофата в ъгъла.

Шериф Баркли телеграфира във Форт Пиер, откъдето изпратиха съдия. Беше назначен наскоро и нямаше опит — беше конте с дълга руса коса, копие на Дивия Бил Хикок^[1].

Казваше се Роджър Мизел. Носеше очилца с кръгли рамки и в „Зар хвърли и спечели“ и „Кухнята на мама“ се славеше като ценител на женската красота, макар че носеше венчална халка.

В града нямаше адвокат, който да се заеме със защитата на Тръсдейл, затова Мизел привика Джордж Андрюс — собственик на няколко магазина, на странноприемницата и на хотел „Приятна почивка“. Андрюс беше изкарал двугодишен курс в училището за бизнес в Омаха. Той заяви, че ще защитава Тръсдейл само ако господин и госпожа Клайн дадат съгласието си.

— Тогава поговори с тях — каза Мизел. Беше се настанил удобно на стола в бръснарницата, докато бръснарят се суетеше около него. — Побързай, не се помайвай.

— Ами... — подхвана господин Клайн, когато Андрюс му обясни какво смята да прави. — Искам да попитам нещо. Ако няма кой да го защитава, ще бъде ли обесен?

— Ще противоречи на американските закони — отвърна Джордж Андрюс. — Да, още не сме част от Съединените щати, но скоро ще бъдем.

— Възможно ли е да се измъкне? — намеси се госпожа Клайн.

— Не, госпожо, няма начин.

— Тогава изпълнете дълга си и Бог да ви благослови — каза тя.

Процесът започна една ноемврийска утрин и завърши в ранния следобед на същия ден. За съдебна зала послужи приемната на общината. Вятърът носеше пелена от снежинки, фина като сватбена дантела. Пълзящите към града оловносиви облаци предвещаваха разрастване на бурята. Роджър Мизел, който се бе запознал със случая, беше и съдия, и прокурор.

— Като banker, който тегли заем от себе си, а после си плаща лихва — подметна един от съдебните заседатели, докато обядваше в „Кухнята на мама“. Никой не възрази, но и никой не каза, че така не е редно. В края на краищата така се спестяваха средства.

Прокурорът Мизел призова половин дузина свидетели, съдията Мизел не отхвърли нито един от зададените от прокурора Мизел въпроси. Господин Клайн свидетелства пръв, шериф Баркли —

последен. Показанията им обрисоваха простичка история. По пладне в деня на убийството на Ребека Клайн се бе провело празненство по случай рождения ден на жертвата. На него присъствали няколко приятелки на Ребека. Към два часа, когато децата играели на „Закачи опашка на магарето“ и на „Музикални столове“, Тръсдейл влязъл в „Зар хвърли и спечели“ и си поръчал уиски. Носел кафявата си шапка. Изпил бавно питието си, а след това си поръчал второ.

Дали по някое време не беше свалил шапката си? Може би я беше закачил до вратата? Никой не си спомняше.

— Никога не съм го виждал без нея — каза Дейл Джерард, барманът. — Много си я харесваше. Дори и да я е свалил, щеше да я остави до себе си на бара. Допи второто си питие и излезе.

— Шапката беше ли на бара, когато той си тръгна? — попита Мизел.

— Не, сър.

— А на някоя от закачалките, когато затворихте заведението?

— Не, сър.

Към три часа Ребека Клайн излязла от дома си в южната част на града и тръгнала към аптеката на главната улица. Майка ѝ била позволила да си купи бонбони с подарения долар, но не и да ги яде, защото вече се била натъпкала със сладки неща. В пет часа още не се била прибрала у дома и господин Клайн и неколцина други мъже тръгнали да я търсят. Открили я на тясната уличка между станцията за дилижансите и хотел „Гуд Рест“. Била удушена. Сребърният долар го нямало. Когато съсипаният от мъка баща вдигнал на ръце мъртвата си дъщеричка, другите мъже забелязали широкополата кожена шапка на Тръсдейл. Била под полата на празничната рокля на Ребека.

Докато хапваха по време на обедната си почивка, заседателите чуха думкане зад станцията за дилижансите — на по-малко от деветдесет крачки от местопрестъплението работници издигаха бесилка. Отговорник беше Джон Хаус, най-добрият дърводелец в града — фамилното му име идеално пасваше на човек с неговия занаят^[2].

Задаваше се снежна буря и пътят за Форт Пиер щеше да е непроходим поне седмица, може би дори до края на зимата. Никой не искаше Тръсдейл да бъде държан в местния дранголник до пролетта. Щеше да е прахосване на пари.

— Изграждането на бесилка е фасулска работа — рече Хаус на насъбралите се сеирджии. — И дете би могло да се справи.

Той обясни, че под капака минава греда, задвижвана от лост, който ще е добре смазан, за да не засече в последния момент.

— Когато човек се заеме с такава работа, гледа да е сигурен, че нещата ще се получат от първия път — добави.

Следобед Джордж Андрюс призова Тръсдейл да даде показания. Присъстващите задюдюкаха и съдия Мизел беше принуден да удари няколко пъти с чукчето по масата и да предупреди, че ще изпразни съдебната зала, ако присъстващите не се държат прилично.

— Посетихте ли заведението „Зар хвърли и спечели“ през въпросния ден? — попита Андрюс, когато дюдюканията затихнаха.

— Май да — отвърна Тръсдейл, — инак сега нямаше да съм тука.

Няколко души се разсмяха и Мизел отново заудря по масата. Самият той също се подсмиваше и не заплаши с изпразване на съдебната зала.

— Две питиета ли си поръчахте?

— Да, сър. Само за толкоз имах пари.

— Но бързо се сдоби с долар, нали така, мръсноко? — изкрещя Абел Хайнс. Мизел посочи с чукчето си първо Хайнс, после шериф Баркли, който седеше на първия ред:

— Шериф, изведете този човек отвън и го глобете за неспазване на обществения ред, моля.

Баркли изведе Хайнс, но не го глоби. Вместо това го попита какво го прихваща.

— Съжалявам, Отис, ама като видях, че се прави на божа кравичка...

— Отиди при Джон Хаус и го попитай дали има нужда от помощ — прекъсна го Баркли. — Не се връщай, докато тази гадост не приключи.

— Не му трябват други помощници, а и вече заваля силно...

— Нищо няма да ти стане от снега, тръгвай!

Междувременно Тръсдейл продължаваше да дава показания. Не, не бил напуснал „Зар хвърли и спечели“ с шапка на главата, но разбрал, че я няма, чак когато се прибрал вкъщи. Домързяло го да се върне да я търси, освен това вече се смрачавало.

Мизел подметна:

— Нима смятате, че съдът ще повярва как сте изменили повече от шест километра, без да усетите липсата на проклетата ви шапка?

— Ами, аз си я нося постоянно, затуй съм решил, че ми е на главата — отвърна Тръсдейл и хората в залата отново се засмяха.

Баркли се върна и седна до Дейв Фишер.

— Защо се смеят?

— На този тъпак не му трябва палач — каза Фишер. — Сам затяга примката около шията си. Не би трябвало да е смешно, обаче е.

— Срецнахте ли Ребека Клайн на улицата? — попита на висок глас Джордж Андрюс. Всички очи бяха вперени в него и той неочаквано беше открил, че има склонност да драматизира. — Нахвърлихте ли се върху нея? Откраднахте ли сребърния долар, подарен ѝ за рождения ѝ ден?

— Не, сър.

— Убихте ли я?

— Не, сър. Хич даже не зная коя е.

Господин Клайн се надигна от стола си и изрева:

— Ах, ти, лъжлив мръсник!

— Не лъжа — отвърна Тръсдейл и в този момент шериф Баркли му повярва.

— Нямам повече въпроси. — Джордж Андрюс се върна на мястото си.

Тръсдейл понечи да се изправи, но Мизел му нареди да не мърда. Искал да му зададе още няколко въпроса.

— Продължавате ли да твърдите, господин Тръсдейл, че някой е откраднал шапката ви, докато сте били в заведението, а после е причакал Ребека Клайн, убил я е и е оставил шапката ви на местопрестъплението, за да ви злепостави?

Тръсдейл мълчеше.

— Отговорете на въпроса, господин Тръсдейл.

— Сър, не знам какво значи „злепостави“.

— Нима твърдите, че някой се опитва да ви натопи за това отвратително деяние?

Тръсдейл се замисли, кършейки ръце. Накрая каза:

— Може някой да я е взел по погрешка и да я е изхвърлил.

Мизел изгледа присъстващите:

— Някой от вас да е взел по погрешка шапката на господин Тръсдейл?

Гробно мълчание, чуваше се само воят на вятъра. Усилваше се. Снеговалежът — също. Първата голяма буря за зимата беше дошла. Местните наричаха това време Вълча зима, защото вълците слизаха на глутници от планината да търсят храна.

— Нямам повече въпроси — каза Мизел, — а тъй като времето е лошо, ще минем без заключителни изявления. Заседателите ще се оттеглят, за да вземат решение. Три са вариантите, господа — невинен, извършил непредумишлено убийство и извършил убийство първа степен, тоест планирал е действията си.

— Какви ти варианти? — провикна се някой. — Тоя е долен детеубиец!

Шериф Баркли и Дейв Фишер отидоха в „Зар хвърли и спечели“, за да изчакат обявяването на присъдата. След малко и Абел Хайнс седна при тях, като на влизане изтръска покритото си със сняг палто. Дейл Джерард ги почерпи с бира.

— Мизел може и да няма повече въпроси — подхвана Баркли, — но аз имам. Майната ѝ на шапката; ако Тръсдейл е убил момичето, защо не можем да намерим сребърния долар?

— Защото се е изплашил и го е изхвърлил — предположи Хайнс.

— Не мисля. Тъп е като галош. Ако се беше докопал до долара, щеше да се върне в кръчмата да си допие.

— Какво намекваш? — попита Дейв. — Че е невинен ли?

— Не намеквам, а казвам, че трябва да намерим монетата.

— Може да е изпаднала през някоя дупка в джобовете му.

— Джобовете му нямат дупки — отвърна Баркли. — Ботушът му има дупка, но не толкова голяма, че през нея да изпадне долар. — Отпи от бирата си и повече не продума.

Бурният вятър търкаляше призрачни топки бурени по заснежената главна улица.

Заседателите излязоха с решение след час и половина.

— Още при първото гласуване решихме, че трябва да бъде обесен — каза по-късно Дейв Фишер, — но искахме да изглежда така, сякаш сме дебатирали.

Мизел попита Тръсдейл дали иска да каже нещо преди изпълнението на присъдата.

— Нищичко не ми скимва — отвърна онзи. — Не съм го убил туй момиче, казвам ви.

Бурята вилня три дена. Джон Хаус попита Баркли дали има представа колко тежи Тръсдейл. Шерифът отговори, че сигурно е около седемдесет килограма. Хаус направи чучело от конопени чували и го тъпка с камъни, докато везната в странноприемницата не покаже седемдесет килограма. После провеси чучелото на въжето пред очите на половината град. Пробното обесване мина идеално.

Вечерта преди екзекуцията времето се оправи. Шериф Баркли каза на Тръсдейл, че ще получи за вечеря каквото поиска. Тръсдейл пожела пържола с яйца и полети със сос картофи. Баркли купи храната със свои пари, после седна зад бюрото си и взе да си чисти ноктите, заслушан в ритмичното тракане на ножа и вилицата на затворника по порцелановата чиния. Когато тракането престана, влезе в килията. Тръсдейл седеше на нара. Чинията блестеше, сякаш я беше излизал като куче. Той плачеше.

— Сетих се нещо — рече.

— Какво, Джим?

— Ако ме обесят утре заран, ще легна в гроба с пържола в корема. Кльопачката няма да се смели.

Баркли помълча известно време. Бе ужасен не от образността на твърдението, а от факта, че Тръсдейл се е сетил за подобно нещо.

— Избърши си сополите — промърмори.

Осъденият се подчини.

— Слушай, Джим, това е последният ти шанс. Бил си в бара следобед. Тогава там не е имало много хора. Нали така?

— Май да.

— Тогава кой е взел шапката ти? Затвори си очите. Представи си какво е станало.

Тръсдейл стисна клепачи. Шерифът зачака. Мина известно време, преди Тръсдейл да отвори зачервените си от плач очи:

— Хич даже не помня да съм я носил.

Баркли въздъхна:

— Подай ми чинията и внимавай с ножа.

Тръсдейл промуши между решетките чинията заедно с поставените отгоре прибори. Каза, че му се пие бира. След кратко колебание Баркли облече тежкото си палто, сложи си шапката и отиде

за бира в „Зар хвърли и спечели“. Собственикът на погребалния дом Хайнс тъкмо допиваше виното си. Двамата излязоха заедно на студа.

— Труден ден ни чака утре — промърмори шерифът. — От десет години не е имало бесене и ако извадим късмет, няма да видим такова нещо през следващите десет. Дотогава ще съм излязъл в пенсия. Иде ми още сега да напусна.

Хайнс се втренчи в него:

— Хм, явно смяташ, че е невинен.

— Ако не е бил той, убиецът още е на свобода.

Екзекуцията бе насрочена за девет часа на следващата сутрин. Денят беше ветровит, студът хапеше, но почти целият град се изсипа да гледа как бесят убиеца. Пастор Рей Ролс стоеше до Джон Хаус на ешафода. И двамата трепереха, въпреки че бяха с дебели палта и шалове. Страниците на Библията в ръцете на пастора пърхаха. Пърхаше и затъкнатата в колана на Хаус качулка от черно домашнотъкано платно.

Баркли поведе Тръсдейл, чиито ръце бяха вързани на гърба, към бесилото. Отначало осъденият кротуваше, но когато стигна до стълбите, взе да се дърпа и да плаче.

— Недейте! — стенеше. — Моля ви, недейте! Не ме убивайте!

Макар и не много едър, беше доста силен и шерифът махна на Дейв Фишер да му помогне. Двамата повлякоха съпротивляващия се Тръсдейл нагоре по дванайсетте дървени стъпала. В един момент той така се дръпна, че и тримата щяха да паднат. Стоящите наблизо зяпачи протегнаха ръце, за да ги хванат.

— Престани да се дърпаш и умри като мъж! — изрева някакъв човек.

Стъпиха на платформата, Тръсдейл за миг престана да се съпротивлява, обаче щом пастор Ролс зачете псалм 51, закрещя.

— Като жена, чиято гърда е била защипана от преса за изцеждане на пране — изкоментира после някой в „Зар хвърли и спечели“.

— Смили се над мен, Господи, според Твоята велика милост... — зачете на висок глас пасторът, за да го чуват всички, въпреки виковете на осъдения. — Според голямото си милосърдие заличи простъпките ми.

Когато видя, че Хаус измъква от колана си черната качулка, Тръсдейл запъхтя като куче. Започна да върти главата си насам-натам, опитвайки се да избегне слагането на качулката. Косата му се развяваше. Хаус чакаше търпеливо като човек, стараещ се да обуздае плашлив кон.

— Нека погледна планините! — измуча Тръсдейл. От ноздрите му се стичаха сополи. — Ще кротувам, само ми дайте да ги да видя още веднъж!

Но Хаус нахлузи качулката на главата му чак до раменете му, които се тресяха. Пастор Ролс продължаваше да чете монотонно и осъденият се опита да се отдръпне встрани от капака. Баркли и Дейв Фишер го избутаха обратно. Някой се провикна отдолу:

— Давай, каубой!

— Кажу амин! — подвикна Баркли на пастора. — За Бога, свършвай вече!

— Амин — избърбори Ролс, отстъпи назад и хлопна Библията.

Баркли кимна на Хаус. Хаус дръпна ръчката. Добре смазаният механизъм се завъртя и капакът падна. Падна и Тръсдейл. Вратът му се прекърши със силно пращане. Краката му се свиха, стигайки почти до брадичката, после увиснаха като на парцалена кукла. Жълтеникава течност закапа по снега под бесилката.

— Така ти се пада, изрод такъв! — изкрещя бащата на Ребека Клайн. — Умря, пикаейки като куче. Вече си в ада.

Няколко души изръкопляскаха.

Насъбралите се около бесилката хора изчакаха да сложат мъртвеца (черната качулка още беше на главата му) в същата катафалка, която го беше докарала в града, и чак тогава се разотидоха.

Баркли се върна в затвора и седна в килията, където бяха държали Тръсдейл. Остана десетина минути. Беше толкова студено, че при всяко издишване от устата му излизаше пара. Знаеше какво чака и накрая то се случи. Вдигна кофата, в която Тръсдейл беше изпикал последната бира в живота си, и повърна. После се върна в канцеларията си и запали печката.

След осем часа още бе там и се опитваше да чете книга, когато на вратата се почука. Беше Абел Хайнс.

— Искам да дойдеш в погребалния дом, Отис — каза тихо. — Държа да видиш нещо.

— Какво?

— Няма да ти кажа. Искам да го видиш.

Влязоха в погребалния дом и отидоха в помещението отзад. Тръсдейл лежеше гол на специалната маса с отвори, под която имаше големи парчета лед. В помещението миришеше на химикали и изпражнения.

— Обесените винаги се насират — рече Хайнс. — Дори и тези, които са приели смело смъртта. Няма как иначе. Сфинктерът се разхлабва.

— И?

— Ела насам. Предполагам, че човек с твоята работа е виждал по-гадни неща от насран панталон.

Панталонът, обърнат наопаки, беше на пода. Нещо блещукаше сред ексcrementите. Баркли се наведе — беше сребърен долар. Пресегна се и го извади от изпражненията.

— Не разбирам как е станало — измърмори Хайнс. — Мръсникът беше под ключ почти месец.

В ъгъла имаше стол. Баркли се тръсна на него толкова силно, че тапицерията изпухтя.

— Сигурно го е глътнал, когато е видял, че идваме. Всеки път, когато го е изсирал, го е почиствал й пак го е гълтал.

Двамата се спогледаха.

— Повярва му — каза накрая Хайнс.

— Така е, голям глупак съм.

— Не се упреквай за доброто си сърце.

— Не преставаше да повтаря, че е невинен. Може би сега, изправен пред Господ, пак твърди същото.

— Да, нищо чудно.

— Но защо? Тъй и тъй щеше да увисне на бесилото. Знаеш ли отговора?

— Даже не знам защо изгрява слънцето. Какво смяташ да правиш с монетата? Да я върнеш на родителите на момичето ли? Може би е по-добре да не я връщаш, защото... — Хайнс сви рамене.

Защото родителите на Ребека Клайн знаеха. Целият град знаеше. Само той, Баркли, не знаеше. Защото беше кръгъл глупак.

— Не знам какво да я правя — промълви.

Вятърът отново задуха и заедно с него до слуха на двамата в килията достигнаха мелодични звуци. Разнасяха се от църквата. Богомолците пееха славословие.

Мислейки за Елмор Ленард

[1] Джеймс Бътлър Хикок, по прякор Дивия Бил Хикок, е прочута личност от Дивия Запад. Умеел да се дуелира, бил опитен разузнавач, ползвал се с репутацията на добър шериф. Предполага се, че някои негови подвизи са измислени. — Б.пр. ↑

[2] От английската дума *house*, означаваща къща; дърводелецът Хаус строи къщи. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.